

[Aksel Larsen.]

kan jo godt være, at dette forslag ikke ligner søslingen på anden måde, at det er en realitet, ikke et fantasifoster, og at det ender med, at man virkelig får halet dyret i land.

Nu vil jeg have lov til at sige til at begynde med, at situationen jo er grundlæggende forandret fra dengang, vi først behandlede meromsforslaget, også fra vor behandling af meromsforslaget i fjor og i foråret, og det er jo ikke bare på grund af valget og valgresultatet, i hvert fald er det ikke selve valgresultatet, der gør situationen så forandret. Nej, forholdet er det, at dengang hævdede man det mærkværdige og det forkerte synspunkt, at selve indførelsen af en meroms egentlig var en skattereform, og at en skattereform var uigennemførlig uden en meroms, for en skattereform skulle bestå deri, at man indførte flere forbrugsskatter og brugte det forhøjede provenu af forbrugsskatterne til at nedsætte indkomstskatterne. Sådan er det ikke mere. Nu er meromsen ikke selve skattereformen, og nu kan man godt se, at det ikke her drejer sig om at overflytte fra et beskatningsområde til et andet — hvis der bliver nogen sådan overflytning, bliver den i hvert fald yderst beskeden — det drejer sig om, at nu skal vi virkelig have en skattereform, det vil sige en reform af indkomstbeskatningen.

Jeg kan godt erindre om noget, som jeg selv udmærket vel husker, nemlig at jeg — jeg tror, det var i april måned i en såkaldt krydsildsudsendelse i TV og radio — blev spurgt, hvordan jeg stillede mig til meromsen, om jeg overhovedet ikke ville være med til positivt at forhandle om den, og jeg svarede derpå fuldt bevidst, at hvis man ville sælge mig skattefradragetsreglen, så ville jeg være villig til at forhandle om meromsen. Dengang syntes det ikke, som om der var stor udsigt dertil, men nu ligger det anderledes. Nu er der et stort flertal i folketinget, der bekender sig til skattefradragetsreglens afskaffelse, det rækker jo langt ind i VK-partiernes rækker, omend det ikke tager dem alle sammen med på den fløj, og når det er forholdet, er det klart, at jeg er villig til at overveje, om vi bør have en ændret forbrugsbeskatning.

Jeg må dog have lov til at sige, at jeg

altid er betænkelig over for forslag om nye forbrugsskatter, og det må jeg være, fordi forbrugsskatter har det sådan, at de er lagt på det forbrug, folk har, og dermed er de ikke i nogen henseende progressive. Det er den ret høje forbrugsbeskatning, vi har her i landet, der er medvirkende til, at beskatningens — som det hedder med et fremmedord — incidens, dens vægt på de forskellige indkomstgrupper, formodentlig ikke mere er progressiv.

Forbrugsskatterne er ikke ene skyld i det; en meget væsentlig del af skylden har den skæve indkomstbeskatning med skattefradragetsregel og alle andre muligheder for fradrag samt muligheder for skattesnyderi; men her spiller dog forbrugsbeskatningen en rolle. Det, det drejer sig om for os her, er først og fremmest at holde eller rettere sagt at få forbedret den sociale balance her i samfundet, altså medvirke til en bedre indkomstfordeling, og som led heri må man naturligvis overveje, hvor balancepunktet skal være imellem direkte og indirekte skatter.

Vi har betændigt fremholdt, at det, vi har brug for, er først og fremmest en reform af den direkte beskatning; det får vi nu. Vi har dernæst sagt — og vi har sagt det meget højtideligt i beslutninger fra vort partis kompetente organer og vor folketingsgruppe — at vi er af den mening, at også de indirekte skatters område bør gennemgås og revideres, og at der i høj grad her tiltrænges en rationalisering. Jeg tror, at enhver, der kender til de indirekte skatters område, vil give mig ret heri. Det er jo i mange henseender en jungle, det er et virvar. Man har pålagt disse skatter, ikke just efter de forhåndenværende søms princip, men efter statens pengetrangs princip, og så har man i hver enkelt situation valgt et eller andet område, hvor man mente man kunne lægge en ny afgift på eller forhøje en gammel afgift, uden af forbruget derfor gik synderligt ned. Det er jo egentlig en dårlig måde at gøre det på. Man burde, når det drejer sig om forbrugsbeskatning, anlægge et helt andet grundsynspunkt, eller måske skal jeg hellere sige det sådan: anlægge et grundsynspunkt, nemlig at luksusvarer, som ikke på nogen måde kan siges at være nødvendige, dem behøver man ikke at være så forsigtig med at pålægge afgifter,